

Loopy Teller Studio

EL DIA DELS INFLUENCERS VIVENTS 2

Desgavell virtual!

LA TIRA

bromera

1

EL MALSON ES REPETEIX?

Aquest erm desolador que veieu és el nostre poble. Els carrers estan buits; les carreteres, plenes de cotxes abandonats; als parcs escasseja la xicalla i als camps de futbol no rebota ni una trista pilota. El caos ha envaït la ciutat i tot se n'ha anat a fer punyetes.

Sí, sí, a fer punyetes, tal com ho lliges. Vinga, em jugue la Zwitch i tots els jocs que tenim el meu germà i jo que no sou capaços de veure ningú passejant o simplement gaudint de no fer res mentre pren el sol.

No, veritat?

Ja m'ho pensava. Però fixeu-vos bé. Mireu a dins de les botigues, les cafeteries, els cotxes que estan parats en la carretera... Ara sí que els veieu?

Veieu tota aquesta gent enganxada a les seues tauletes, bavejant com un gat davant de la gelatina matutina? Em sembla una comparació molt encertada, o com a mínim a mi em recorda el gatet de la tia Josefa cada vegada que li omplia el bol amb aquella massa viscosa que pretenia ser tonyina (ecs!). Potser tota aquesta gent no fa tanta pudor

com aquella llanda (ves a saber, algú potser sí), però sense dubte estan igual d'absorbits i saliven com el gat davant de la seua *delicatessen*.

Supose que ja veieu per on vaig, no?

Efectivament:

TOT EL POBLE S'HA CONVERTIT EN INFLUENCER VIVENT.

«Però com?», us preguntareu.

I si no ho feu..., bé, m'és igual, us pose en situació:

Em dic Natzaret, tinc 12 anys i soc estudiant de l'IES Romer dels Desemparats. Fa uns quants mesos se'n va armar una de grossa al nostre institut amb la instal·lació d'una antena wifi i l'aparició d'una misteriosa aplicació als nostres mòbils: *Influgram*.

No us amollaré un romanç, perquè segur que ho recordeu perfectament, com per oblidar-ho! El meu germà bessó Borja i jo encara tenim traumes d'aquella apocalipsi zombi millennial que vam viure a l'institut... i dels exàmens finals que ens van caure després! Ni tan sols el fet

d'haver-se transformat en monstres assedegats de selfies i reptes ridículs va impedir que *el Metrallera* i *la Joiessss* prepararen maquiavèl·licament els exàmens finals, de nou pàgines el més curt.

I si a tots aquests traumes afegim algun bony que encara ens fa mal i la xicoteta cicatriu del dit gros del peu esquerre, ens queda un record inoblidable del que va ser el que hem batejat com **el dia dels influencers vivents**.

–T'entrotles més que la persiana de l'àvia, Natz –es queixa Borja, que està al meu costat mentre us faig aquesta intro que mola una barbaritat.

–Ja saps que m'encanta contar històries, deixa'm continuar –proteste–. He de donar una mica de context a tota aquesta gent.

Ehem... Continue:

Nosaltres pensàvem que després de la destrucció de l'antena i l'esborrada de l'aplicació tot allò ja havia acabat...

Però res més lluny de la realitat...

Ací tornem a estar, amb el poble totalment infestat de tarats vivents, com li agrada anomenar-los al bo de Jaume.

I per a entendre com hem arribat a infestar el poble d'influencers vivents, hem de retrocedir a ahir a la vesprada, quan vam tindre la fantàstica idea de visitar amb els nostres

pares (que també s'han convertit en zombis, hurra!) el que prometia ser el millor esdeveniment de videojocs de la història: la VideoGame Party...

DIVENDRES, 17 H

El grup al complet (Borja, Jaume, Úrsula, Lucas i jo) tornem a casa després d'una llarga jornada de castic a l'insti, i sent un calfred quan pense que la mare ens estarà esperant a la porta amb la xancleta en la mà «per a parlar», ai!

Però, vaja, fora les males vibracions; no hi ha res que vaja millor per a l'ànim que un bon cap de setmana. Dos dies sencers per a fer el gandul en pijama, per a ficar-se el dit al nas, per a jugar unes partidetes del FolGüis (Borja sempre perd) o per...

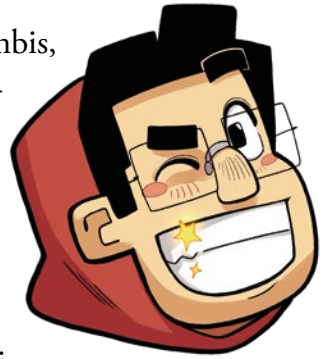
–Ei! La VideoGame Party és aquest cap de setmana!
–Jaume em fa eixir de la meua abstracció amb el seu entusiasme.– Hi anem demà, d'acord?

O per a assistir a l'esdeveniment que comprometrà el poble sencer a la seua extinció. I, el que és pitjor, l'extinció dels nostres pares (tot i que si ens estalvia el castic, potser... No, Natz, no pots pensar això!).

–Què és això? –pregunta Úrsula amb cara d'intriga.

Es para un segon per a agafar aire i:

–La VideoGame Party és un esdeveniment anual on es mostren els últims videojocs i perifèrics del mercat! On els streamers famosos fan xous en directe! On se celebren els tornejos dels videojocs més populars del moment, com el Fivenait, RuneCraft o el FolGüis!

En aquesta edició estaran Dubai Plans i Auronstop fent streaming en directe!

—Ostres, Jaume, sembles un anunci de MyTube. Tant de bo poguera posar-te l'AdBlock en viu i en directe... —es queixa Gemma mentre agarra uns EarPods de la seua bossa amb forma de conill per deixar d'escoltar-lo.

—Doncs això és IRL, t'aguantes —se'n burla Jaume, que es torna a dirigir a Úrsula:— Com és que mai no has sentit a parlar d'aquest esdeveniment tan brutal? Si és molt top!

—M'agraden els videojocs, però no en soc una fanàtica! —es justifica Úrsula, arrunsant els muscles.

—Potser perquè té vida, Jaume —sentencia Gemma, defensant Úrsula.

Com ha canviat la nostra Gemma! Tot seguit, prem el *play* del seu iPeluco i passa a convertir-se en una NPC, és

a dir: camina al costat de la resta del grup, però, com que escolta música, va a la seua.

–Al contrari que uns altres... –afegeix Jaume amb malícia, però Gemma ja l'ignora completament.

–ENS HI APUNTEM! Natz, hem de convèncer el pare i la mare. Com ho veus? –salta Borja.

–Amb els ulls, ha, ha, ha! El pla és ben senzill: si arribem a casa quan el pare estiga veient la telenovel·la turca, ja ho tenim, hi està ben enganxat. –No negaré que a mi també m'interessa una mica saber si finalment Emir va sobreviure a l'accident del carretó i si recuperarà l'amor d'Aynur.

–Hi podem anar amb els nostres pares i amb els teus, veritat Jota? –pregunta Borja.

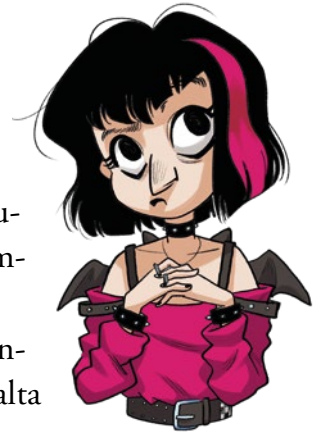
–*Yes!* Una vegada allà, els deixem en una *food truck* i nosaltres anem a donar una volta. Algú més s'hi apunta?

–Uf, ho veig complicat, *bro*. Els meus pares se'n van tot el cap de setmana i em toca cuidar del mocós del meu germà. Em quedaré en casa i jugaré a la Play –es lamenta

Lucas mentre simula que juga amb una consola.

–Que vinga a la *party*. Potser descobreixes que té un do per als videojocs i que també és capaç de fer front a l'imbatible LukaGames, hi, hi, hi! –se'n burla Borja, fent un xicotet gest de victòria amb els dits.

–Relaxa't, nano. Que només em guanyares d'un punt i amb una cistella a l'últim

mil·lisegon. Estic convençut que va ser perquè jo anava amb *lag* –li rebut Lucas, ben frustrat–. Que fas recompte de les victòries i les derrotes? Com anem, 167 a 1?

–Però una ja compta, no? Deixa'm que *flexege* una mica –afegeix Borja.

Arribem al pas de vianants on se separen els nostres camins, en principi, fins dilluns.

–I què, Úrsula, et mola el pla? T'hi apuntes? –insisteix Jaume, intentant aconseguir el màxim nombre de gent possible.

–No pinta gens malament, però no tinc pasta i em sap greu demanar-ne més als iaïos –comenta Úrsula.

–Vaja! Els nostres pares ens van retallar la paga després de suspendre l'últim examen de Matemàtiques –afegeix Borja, frustrat–. Un es fia que la seua aplicada germana estudie i li xarre les solucions, i acaba traient un preciós 4,9! Idèntic, això sí!

–Eh! La culpa és del Metrallera, que ens té mania! Es pensa que la nostra gesta heroica per a salvar l'insti en realitat va ser un pla per a evitar fer els deures –li replique al meu germà, que sempre em vol carregar el mort.

–Quina llàstima. Si jo tinguera pasta, et convidaria. –El bo de Jaume, visiblement ruboritzat, es furga les butxaques intentant trobar alguna trista moneda, però per desgràcia l'únic que hi troba són borrissols fossilitzats i papers de xiclet de mora.

–O siga, normal que estigues pelat si et gastes tota la paga en Monstres, meló! –Gemma es torna a introduir en la conversa, ara que ja s'ha tret els auriculars per a acomiadar-se del grup.

—Tu no vens, no? Supose que hauràs de penjar algun tutorial nou al TokTok! Què toca aquesta setmana, un *tour* pel teu tocador? Els teus imprescindibles del cap de setmana? Un nou *haul* de Shame? —pregunta Jaume, burlant-se'n, mentre imita els gestos que fa Gemma als seus vídeos.

—Veig que estàs molt al dia del que penge, Jaume. Sort que no t'interessa. Gràcies per la *sub*! —respon Gemma, i li llança un bes mentre li fa l'ullet. Jaume es fa roig com una tomaca i sembla que explotarà.

Gemma agarra el camí de l'esquerra i aprofita per a deixar anar l'última pulla abans d'acomiar-se.

—Ah! I no. Passe d'anar a aquell lloc ple de gent friqui, sabeu? He de mantindre la meua reputació. És a dir, què hi pinta, la gran Gemixii07, entre llums LED, Monstres, suor, crits a través d'un micròfon i a muntó de col·liri per als ulls irritats? No res! —Note com un lleuger calfred recorre la columna vertebral de Gemma.

—Tant que t'agrada estar a la moda i et quedaràs sense provar les noves ulleres de realitat virtual que hi haurà a la fira —rebat, ferit d'orgull, Jaume, que de mica en mica va recuperant la seua pal·lidesa habitual.

—Que em prove unes ulleres plenes de la suor d'un altre, dius? Ecs! Quin fàààstic! —diu amb una cantarella—. Abans tanque el meu compte de MyTube i de TokTok que posar-me això a la cara! Segur

ECS! NOMÉS
D'IMAGINAR-ME EL PANORAMA,
M'ENTREN OIS, QUINA
ANGUNIETA!

que m'ix una granellada a la cara, com a mínim. –Gemma es tapa el nas amb els dits mentre regala al pobre Jaume la cara més gran de menyspreu que li hem vist mai.– Au, me'n vaig! Bon cap de setmana, friquis!

–Jo també me'n vaig, gent. Crec que aprofitaré el cap de setmana per a posar-me al dia amb l'anime de *Raruto* o em viciaré una mica al First of us III, que el tinc molt abandonat –comenta Úrsula mentre es desvia en una altra direcció.

–Però et perdràs el concurs de *cosplay*!

–És el que hi ha, colla. A casa no ens sobra la pasta i aquest mes ja m'he gastat la paga en mangues (i algun Funko) –confessa Úrsula en veu baixa–. Dilluns em conteu com ha anat i si Jaume és el nou rei dels videojocs, eh?

–Molt bé! –responem el meu germà i jo a l'uníson.

Mentre ens acomiadem de Gemma i Úrsula, veiem passar en cotxe *Pere Graneres*, i al seu costat, de copilot, la *Martiris* parlant pel telèfon. El conserge li fa de xofer cada dia (el seu poder mental pot amb tots!), perquè per a la *Martiris* anar al volant d'una màquina mortal i en un lloc ple de criatures... és una temptació massa gran.

Us ho imagineu? No, és broma. En realitat, crec que mai no ha tingut carnet ni cotxe; és una nostàlgica de l'època en què la gent anava als llocs en burro, supose.

O en un zepelí.

–Visca els nóvios! –se'n burla Lucas, rient. Òbviament no ho són, tot i que no posaria la mà en el foc. Deu tenir sentiments, la *Martiris*? Algun dia els peixos volaran? La resposta és la mateixa per a les dues preguntes.

—En fi... I aquestes ulleres, Jaume? —reprén el tema Lucas, molt interessat.

—Les noves Oculus MaxDestroyRetins. Ulleres de realitat virtual! Diuen que és com estar dins del videojoc. Imagineu-vos-ho! Encara no se'n saben massa detalls, però molarà molt provar-les.

—Ah, pinten bé! Ja m'ho contaràs a mi també. M'acomia de vosaltres, va. Que passeu un bon cap de setmana!
—exclama Lucas mentre s'allunya per la vorera i ens diu adeu amb la mà.

Lucas se'n va cap a sa casa i ens quedem Borja, Jaume i jo ultimant els detalls del que serà un cap de setmana de bojos, mai millor dit!

—Demà a les deu? Als primers els regalaran un nou Monstre que eixirà al mercat i una gorra—diu en Jaume, entusiasmat.

—Ens faràs matinar per un Monstre i una gorra? —li preguntem, posant els ulls en blanc. Ens fa zero unitats

de gràcia matinar un dissabte; tot i que siga per a jugar a videojocs.

–I tant –respon Jaume fent-nos ulls.

–Ai...! Entesos. Comença el pla PPP –suggerisc decidida mentre mire amb complicitat el meu germà, que interpreta la meua mirada perfectament.

–El pla PPP? Ara sí que m'he perdut... –respon Jaume.